

Preken på visitasgudstjeneste i Namdalseid (bispevisitas i Namdalseid, Statland, Flatanger)

Biskop Herborg Finnset

Tekst: Joh 16, 16-22 :

«Om en liten stund ser dere meg ikke lenger, men om en liten stund igjen skal dere se meg.» Da sa noen av disiplene hans til hverandre: «Hva mener han med det han sier til oss: ‘Om en liten stund ser dere meg ikke lenger, men om en liten stund igjen skal dere se meg’ og: ‘Jeg går til Far’? Hva mener han med ‘om en liten stund’? Vi skjønner ikke hva han snakker om.» Jesus visste at de ville spørre ham, og han sa: «Snakker dere om det jeg sa: ‘Om en liten stund ser dere meg ikke lenger, men om en liten stund igjen skal dere se meg’? Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Dere skal gråte og klage, men verden skal glede seg. Dere skal sørge, men sorgen skal bli forvandlet til glede. Når en kvinne skal føde, er hun engstelig, for hennes time er kommet. Men når hun har født barnet, har hun glemt smertene i sin glede over at et menneske er kommet til verden. Også dere er engstelige nå. Men jeg skal se dere igjen, og hjertet deres skal glede seg, og ingen skal ta gleden fra dere»

Noen ganger kan vi si «Det var reine ord for pengan»: det betyr klar tale – uten omsvøp- også om det er noe ubehagelig eller vanskelig som skal sies. Evangeliet vi har lest fra Johannes-evangeliet er tvert imot: i det vi har lest sammen nå, er det flere lag av betydning svøpt inn i hverandre, flere lag av språk og bilder.

Johannes, han som var den yngste av disiplene, ga oss tekster som vi trenger å fundere og gruble over: han veksler mellom ulike lag av mening i det han skriver til oss. Vi trenger tid til å gripe tekstene, og gjøre som Maria Jesu mor: gjemme dem i hjertet og grunne på dem.

* * *

Hvor mange ganger har vi sagt det til andre, - eller hørt det: «Om ei lita stund»: Som en første forberedelse for den som skal skifte fokus, som skal forberedes til å pakke sammen lekene, kle på seg for å gå på skolen, flytte på seg eller gå hjem – for den som står foran ei forandring. Utålmodig venting på den som snart er ferdig. En forberedelse til noe nytt, noe forskjellig som snart tar til.

Om ei lita stund: tid for forventning, for sommerfugler i magen: snart 17.mai, skoleferie, ny klasse, ny arbeidsplass, besøk, venner. Om ei lita stund. Ikke enda – men ja: om ei lita stund. Snart. Innen synsvidde.

Om ei lita stund – snart tid for avskjed, for oppbrudd, for flyavgang og tårer som lurer seg fram på hjemtur. Savnet åpner viddene sine – men ikke riktig enda.

Ei lita stund. Et lite vindu i tida – enda ei lita dyrebar tid før forandringa kjem. Evangeliet vi har lest sammen i dag, er henta fra det som skjer før påska: når Jesus sine venner enda ikke har forstått, tatt inn over seg eller opplevd hva som venter dem. Om ei lita stund. Snart kommer forandringa.

En ny verden skal åpne seg for Jesus sine venner, med dimensjoner og hendelser de knapt kunne tenke seg. Om ei lita stund. Men ikke enda.

Om en liten stund ser dere meg ikke – og så skal dere se meg igjen, sier Jesus.

Om vi tenker på avskjedens situasjon, den siste kvelden, kan det som Jesus sier forstås slik: Om en kort tid vil Mesteren være borte, tatt av dage. De ser ham ikke lenger. Skjærtorsdag, langfredag og den stille dagen hvor Jesus, han de hadde forlatt alt for, ligger død i grava. Alt er knust og ødelagt. Alle håp har mistet lyset.

Men den tredje dagen vil han bli reist opp av grava: En ny verden skulle åpne seg for disiplene. Framom dem ligger også den ufattelige situasjonen og den sjokkerte gleden fra påskedagen og ukene etterpå: en ufattelig glede: en situasjon som sprenger alt de tidligere har kunnet forestille seg. Alt dette som vi er blitt så vant med å høre om at vi ikke helt greier å ta inn hva det innebærer. Jesus holder sine løfter til vennene. Det skal blir slik: at gleden over å møte og kjenne igjen den oppståtte overskygger alt. Om ei lita stund.

Jesus bruker et bilde som vi alle har del i, - selv om vi ikke husker noe av den. Det er ei felles erfaring vi alle har: Fødselen. Overgangen fra det trange, varme livet i mors kropp til å bli født, veien ut i lyset er vanskelig og hard både for mor og barn. Du vil aldri noen gang få så mye adrenalin i blodet som du hadde i det øyeblikket du ble født.

Og alle som har født eller vært med, vet at man kan alltid prøve å forestille seg hvordan det blir, men det åpner dører inn i en ny og ukjent erfaringsverden: du kan ikke på forhånd forestille deg helt hvordan det blir – men stadig tar unge mennesker sjansen. Mange steder i verden er det fremdeles veldig farlig å føde. Det er ikke tomme ord når Jesus forteller om engstelsen man kan kjenne på. De blir tatt med på ei reise inn i et landskap de ikke kjente på forhånd, men som er fylt av rikdommer og gleder – og bekymringer som vi ikke ville vært foruten. Når barnet er hos oss og ligger i armene våre, - var det verd bekymringene, uroa, smertene. Et nytt lite menneske åpner øynene: En hendelse som bærer med seg ei forandring ulikt alt annet.

Og så kan Jesus sine ord leses på et annet vis: ikke bare om det som skjedde da – men også om det som skal komme. Om Jesus som skal komme igjen en gang for å gjenopprette alt. Evigheten: en ny dimensjon som skal åpne seg – for oss:

Vi kjenner også gleden over å møte den oppstående, i våre liv her og nå
Vi kjenner Den oppstående og kan kjenne Jesu nærvær, selv om vi ikke hører til de som så,
hører vi til dem som *tror*.

Hva er det viktig for Jesus å si til disiplene? Der vi kommer inn i samtalen mellom Jesus og vennene hans, har han allerede lansert noe: Talsmannen. På språket Johannes skrev på er den direkte oversettelsen en som går ved siden av, og snakker til og med – en som kjenner veien, en trofast medvandrer som har som oppgave å gå sammen med oss og oppmuntre oss. Det som med våre ord er blitt til Den Hellige Ånd, som viser oss veien til Gud, som hjelper oss å tro, som hjelper oss til å få øye på Jesus. Viser oss veien. Veien gjennom livet, veien til livet – og ingen skal ta gleden fra oss. Amen.